

Εσπερινό κήρυγμα από τον Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος στην Καρδίτσα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Με μέριμνα για την πνευματική ενίσχυση των πιστών πραγματοποιήθηκε και αυτή την Κυριακή 30 Νοεμβρίου 2025 το τέταρτο κατά σειρά εσπερινό κήρυγμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμοθέου, το οποίο έχει ως επίκεντρο την προς Ρωμαίους επιστολή του Αποστόλου Παύλου.

Το καθιερωμένο αυτό κήρυγμα τελείται κάθε Κυριακή απόγευμα, αμέσως μετά την ιερά Παράκληση, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Καρδίτσας.

Ο Σεπτός Ποιμενάρχης αναφέρθηκε διεξοδικά στην ερμηνεία της περικοπής της

προς Ρωμαίους επιστολής του Αποστόλου Παύλου, επισημαίνοντας ότι ο Παύλος μεταφέρει τον «πλούτο της γνώσεως του Θεού», τον οποίο έλαβε όταν «ανέβη έως τρίτου ουρανού» και δέχθηκε θείες αποκαλύψεις. Τόνισε ότι οι αποκαλύψεις αυτές δεν ήταν απλώς προσωπική εμπειρία, αλλά δώρα που ο Απόστολος μοιράστηκε για τη σωτηρία όλων των πιστών, ώστε η Εκκλησία να έχει πρόσβαση στην πλήρη Αλήθεια του Θεού.

Ο Σεβασμιώτατος εξήγησε ότι στο τρίτο κεφάλαιο της επιστολής ο Παύλος συνεχίζει όσα ανέλυσε στα δύο προηγούμενα, σχετικά με Ιουδαίους και εθνικούς, με την περιτομή και την ακροβυστία. Τόνισε ότι αυτά τα θέματα χρειάζονται βαθιά θεολογική κατανόηση, ώστε να μη δημιουργούνται παρερμηνείες. Υπενθύμισε ότι ο Θεός δεν έκανε λάθος όταν έδωσε τις εντολές Του· το λάθος προέκυψε από την κακή ερμηνεία των Ισραηλιτών, που ξέχασαν τον προσωρινό και προτυπωτικό χαρακτήρα των εντολών.

Στη συνέχεια, ανέλυσε τον σκοπό της περιτομής, εξηγώντας ότι δόθηκε για να προστατευθεί ο λαός του Θεού από επιμειξίες και θρησκευτικές συγχύσεις, ώστε να μη οδηγηθεί σε πνευματική αποστασία. Τόνισε ότι η περιτομή δεν έσωζε τον άνθρωπο καθαυτή, αλλά «προτυπώνει το Άγιο Βάπτισμα», που πλέον πραγματοποιείται εν Χριστώ. Επεσήμανε την ερώτηση του Παύλου «Τι ούν το περισσόν του Ιουδαίου ή τις η ωφέλεια της περιτομής» και εξήγησε ότι η αξία της δεν έγκειται στην πράξη, αλλά στο γεγονός ότι ο Θεός εμπιστεύθηκε στους Ιουδαίους τον λόγο Του, κάτι που αποτελεί τιμή αλλά και ευθύνη.

Παρέθεσε λόγο του Ιερού Χρυσοστόμου, ο οποίος υπογραμμίζει ότι ο Παύλος «δεν

απαριθμεί κατορθώματα των Ιουδαίων», αλλά τις ευεργεσίες του Θεού προς αυτούς, αναδεικνύοντας ότι οι Ιουδαίοι έγιναν θεματοφύλακες των θείων λόγων. Τόνισε ότι εμείς, οι βαπτισμένοι Χριστιανοί, λαμβάνουμε ακόμη μεγαλύτερη τιμή, διότι ο Θεός μας εμπιστεύθηκε την πλήρη Αλήθεια Του, τα μυστήριά Του, την Ορθόδοξη πίστη και ολόκληρο το Ευαγγέλιο. Αυτή η παρακαταθήκη αποτελεί το μεγαλύτερο δώρο και απαιτεί από εμάς σεβασμό, γνώση και ζωή σύμφωνη με το θέλημα του Θεού.

Κατά την αναφορά του στη σημερινή εορτή του Αγίου Αποστόλου Ανδρέου, μίλησε για το ιστορικό πλαίσιο της ελληνιστικής Παλαιστίνης, όπου κυριαρχούσαν ελληνικά ονόματα και πολιτισμικές επιρροές. Το όνομα «Ανδρέας», που σημαίνει «ανδρείος», αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα. Υπογράμμισε ότι τα θεόπνευστα λόγια της Καινής Διαθήκης γράφτηκαν στην ελληνική γλώσσα, κάτι που αποτελεί ιδιαίτερο προνόμιο και καλεί σε ευγνωμοσύνη, καθώς η Εκκλησία διασώζει το Ευαγγέλιο στο πρωτότυπο. Εκφράζοντας τη λύπη του, επισήμανε ότι σήμερα πολλοί αγνοούν ή υποτιμούν τη γλώσσα, ενώ δυσκολεύονται ακόμη και στα βασικά στοιχεία, όπως οι τόνοι και τα πνεύματα, ενώ άνθρωποι από άλλα έθνη μαθαίνουν ελληνικά για να διαβάσουν την Αγία Γραφή στο πρωτότυπο.

Τόνισε ότι η παραμέληση των χαρισμάτων του Θεού φανερώνει πνευματική και πολιτισμική παρακμή. Ανέφερε χαρακτηριστικά ότι «η τιμή του Θεού γίνεται δική μας ατιμία» όταν δεν ζούμε σύμφωνα με όσα μας εμπιστεύθηκε ο Κύριος. Η απιστία και η αμέλεια, όπως είπε, δεν μειώνουν τη δόξα του Θεού, αλλά στερούν από εμάς τη χάρη και την τιμή που μας δίνεται μέσω της υπακοής στο θέλημά Του.

Στο τελευταίο μέρος του κηρύγματος, στάθηκε στις τρεις κατηγορίες που μερικοί

θέτουν απέναντι στον Θεό, βάζοντάς Τον «στο εδώλιο του κατηγορουμένου». Ανέλυσε πώς ο Παύλος απαντά σε αυτές τις κατηγορίες με θεολογική καθαρότητα, δείχνοντας ότι «ο μόνος που δεν φταίει είναι ο τιμήσας ημάς Θεός». Επεξήγησε γιατί ο Θεός εμπιστεύθηκε τον Νόμο στους Ιουδαίους και πώς αυτή η πράξη αποτελεί τεκμήριο αγάπης και όχι μεροληψίας.

Στη συνέχεια, ο Απόστολος αντικρούει τον ισχυρισμό ότι η δικαιοσύνη του Θεού δημιουργεί αδικία, ξεκαθαρίζοντας ότι η κρίση του Θεού δεν εξαρτάται από την ανθρώπινη αμαρτία αλλά από την αλήθεια και αγιότητά Του. Τέλος, διερεύνησε την άποψη όσων θεωρούν ότι, επειδή ο Θεός γνωρίζει τα πάντα, το ανθρώπινο σφάλμα δεν έχει σημασία, κάτι που απορρίπτεται ως πλάνη που καταλύει την ηθική ευθύνη και δεν συμβιβάζεται με τη θεία δικαιοσύνη.

Καταλήγοντας, ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι η γνώση και η κατανόηση της επιστολής δεν είναι θεωρητική υπόθεση, αλλά απαιτεί καθημερινή πνευματική ζωή, αφοσίωση και πράξη. Κάλεσε τους πιστούς να αναγνωρίζουν την τιμή της κλήσης τους και την ευθύνη που πηγάζει από το ότι ο Θεός μας εμπιστεύθηκε την Αλήθεια Του.

Υπογράμμισε ότι η πίστη πρέπει να εκφράζεται σε έργα αγάπης, δικαιοσύνης και αρετής, ώστε η τιμή που μας δόθηκε να καρποφορεί και να μαρτυρεί την παρουσία του Θεού στη ζωή μας.

